

[Annette Just]

Jeg siger ikke, at de er ved at samle sig sammen og vil angribe lille Danmark. Det ville jeg synes var ret tåbeligt. Det er nok også det sidste, de kunne finde på. Men der er i hvert fald ikke fred og fordragelighed. Det er der dog ingen der kan komme og påstå.

SF er nu kommet med et fint dagsordensforslag. Der er ingen tvivl om, hvad det er, de vil, og det har de såmænd heller aldrig lagt skjul på. De vil gerne have udvidet Miljøministeriets beredskab. Så siger de: O.k., kan vi ikke få det udvidet, så kan vi i det mindste tage en del af pengene til forsvaret og bruge dem på miljøet. Det er i orden, det er jeres opfattelse, og den skal I have lov til at have. I må bare ikke forvente, at vi andre hopper på den. Vi mener, at militærberedskabet er vigtigt. Miljøberedskabet er selvfølgelig også vigtigt, det hører bare ikke til under samme hat.

Så kommer Socialdemokratiet og siger: Jamen vi vil mindst have 300 mio. kr.s besparelse i 1991 – uden at give en eneste forklaring på hvor. Det nærmeste, jeg kunne komme det, var, at hr. Pelle Voigt havde læst i B.T. for et par måneder siden, tror jeg det var, at hr. Hans Hækkerup havde foreslået, at man bare kunne lukke for overvågning i weekenderne og lignende.

Gad vide, om vi også skal lukke hele sommerferien? Jamen dér er jo heller ingen grund til overvågning. Der har været 41 års fred, og der har heller ikke været grund til det i de 41 år. Sådan kan man jo godt sige. Men i det øjeblik vi ikke har et militærberedskab, så vil jeg godt garantere for, at vi siger: Der var grund til det. Det er netop, fordi vi har et beredskab, at vi ikke er blevet angrebet eller er blevet udsat for trusler.

Men som jeg sagde før, går vi såmænd ind for fornuftige besparelser. Man skal ikke, bare fordi det er en god sag, man kæmper for, sige: Jamen så kan vi bruge penge, lige så galt vi har lyst.

Derfor vil jeg tilslutte mig det af regeringen fremsatte dagsordensforslag. Bl.a. hr. Helge Adam Møller talte om, hvor vigtigt det er, at vi har tidssvarende materiel. Jeg vil tilføje, at det også er vigtigt, at der er ammunition til det materiel, vi skal have udleveret til vort forsvar. Vi har før været udsat for, at ammunitionsdepoterne var kommet så langt ned, at vi var ved at være helt til grin.

Men jeg vil også sige ja til dette dagsordensforslag, fordi jeg føler, at regeringen herved har strakt en hånd frem – og jeg håber, jeg har forstået det ret, jeg læser højt fra forslaget – idet regeringen opfordres »til snarest at optage politiske forhandlinger med henblik på indgåelse af et nyt forsvarsforlig.«

Jeg tror og håber på, at det gælder alle partier, der er interesseret. Jeg håber på, at vi denne gang kan undgå det lidt pinagtige, at et enkelt parti bare kan sige: Duer ikke – ud med hende!

Til sidst vil jeg sige, at man taler så meget om, at der er andre vesteuropæiske lande, der har skåret ned. Og det kan godt være. Jeg har også sidet og kigget på tallene, hr. Pelle Voigt. Men hvis jeg kigger på, hvad det reelt er, det er skåret ned til i procent af bruttonationalproduktet, som vi alle sammen normalt tænker på, ja, så ser jeg, at det er lande, der ligger langt, langt højere, end vi gør, når vi taler om forsvarsbudgetter, og så er det lande, som er langt, langt villigere til at sætte en ekstra indsats ind, når de føler, at det brænder lige uden for NATO-området. Her tænker jeg selvfølgelig på Golfen.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Fru Annette Just opholdt sig en del ved det danske forsvars opgaver i forhold til Golfkrisen og talte i den forbindelse om NATO's sydlige flanke. Må jeg forstå det sådan, at det, fru Annette Just lægger op til, er dansk forsvars deltagelse i krigsoperationer udgående fra Tyrkiets område, eller at man skal sende en eskadrille F-16 fly til Tyrkiet, eller hvad forestiller fru Annette Just sig egentlig?

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det skal ikke skorte på et svar, hr. Pelle Voigt.

Jeg forestiller mig, at hvis man har lavet en samarbejdsaftale, som vi har det i NATO, hvor det hedder én for alle og alle for én, så forventer vi i Danmark, at hvis vi bliver angrebet, så kommer de andre NATO-partnere og hjælper os, og så må det også være sådan, at hvis de bliver angrebet i den sydlige del af NATO, så er vi parate til at hjælpe. Det er sådan, princippet én for alle og alle for én virker, og det er hovedprincippet i NATO.